

Druhá světová válka přinesla zlom

Dne 22. června 1941 Hitler zaútočil na SSSR. Stalinovi teklo do bot a tu mu najednou dosud opovrhovaní Rusové byli dobří.

Nikolai Tolstoy, *Stalin's Secret War*, 1982

Po jedenácti dnech mlčení se Stalin objevil a sebral odvahu oslovit sovětský lid. Pouze jednou předtím mluvil v rádiu a posluchači byli zaraženi, když uslyšeli drsný gruzínský přízvuk, kterého se nikdy nedokázal zbavit. (str. 236)

Ve svém notoricky známém rozhlasovém projevu dne 3. července oslovil posluchače s bezprecedentní srdečností jako „bratři a sestry . . . moji přátelé!“ Kromě krátké zmínky o velkém Leninovi neobsahoval prakticky žádné narážky na marxistické dogma nebo socialistickou praxi. . . . Připomněl Rusům, jak jejich předkové, kteří sloužili v carských armádách, zvítězili nad Napoleonem a Kaiserem Wilhelmem. . . . Winston Churchill, muž, který se dříve snažil zničit bolševismus v samém v zárodku, obdržel výrazně větší chválu než Lenin. (str. 255)

Stalin složil svůj text v bytě staré bolševičky Eleny Stasové. Tato žena, doktrinářská marxistka, byla vyděšená carskými narážkami a obecně nemarxistickým tónem řeči. Ale Stalin byl pochmurně neústupný a odpověděl: „Nikdy nevyburcujeme lidi k válce pouze marxismem-leninismem.“ Cynický realismus byl vždy charakteristickým rysem Stalinova charakteru. (str. 256)

Téměř ve všech aspektech sovětského života, historická sláva ruské imperiální a pravoslavné minulosti nahradila socialistický internacionalismus jako symbolika, za kterou se očekávalo, že Rusové budou bojovat a umírat. Dosud preferovaní ale nyní zapomenutí Marx a Engels na stěnách Stalinovy studovny, byli nahrazeni speciálně namalovanými portréty Suvorova a Kutuzova. Vrchní velení Rudé armády bylo přejmenováno na *Stavku*, jako za cara Mikuláše II. Následovala další znovuoživení minulosti: obnova vojenských akademií (podle vzorů předrevoluční minulosti), gardových pluků a dokonce i epolet, které byly známkou arogantních bílých strážců par excellence. Leninův řád a Rudá stuha byly nahrazeny řády (prince) Suvorova, (prince) Kutuzova a (velkovévody) Alexandra Něvského. (str. 257)

Sovětská literatura, malířství, divadlo a film vychvalovaly slávu mnoha ruských vládců minulosti, jako např. Alexandr Něvský a Petr Veliký. (str. 257)

Ale bylo to v oblasti náboženství, kde sovětské Rusko učinilo svou největší volte face. Metropolita Sergej vyzval všechny věřící, aby povstali na obranu svatého Ruska. . . . Nyní byly kostely postupně znovu otevírány, bohoslužby veřejně prováděny, semináře ožily, . . . V září 1943 Stalin přijal metropolitu Sergeje a další církevní hodnostáře v Kremlu a o pár dní později byl Sergej korunován moskevským patriarchou v katedrále. Netřeba říkat, že celé divadlo bylo ve svém úmyslu úplně cynické. . . (str. 258)

Nejen to, ale Rusové se v SSSR po válce nakonec prosadili. V zemi až dosud vládly neruské menšiny: Židé, Gruzínci, Lotyšci, Poláci atd. V roce 1953, po Stalinově smrti, se poprvé prvním tajemníkem ÚV KSSS stal Rus - Chrusčov. Zemi začal liberalizovat.

Po válce Stalin řekl: „Komunismus na Němci je jako sedlo na krávi“. (tamtéž, str. 271) Dostali jsme se od Marxe, který si myslel, že komunistická revoluce nastane v Německu, až ke ztotožňování komunismu s Ruskem! Byl to právě Marx, který v Němcích vybičoval nenávisť k Rusku a byl to Marx, kdo v Německu hlásal válku proti Rusku. Zažili jsme tři tažení proti Rusku. První bylo vedeno bolševiky zevnitř, druhé Hitlerem z vnějšku, uprostřed třetího se právě nacházíme. Hlavním původcem jsou neoconi – [zakuklení trockisté](#). K tomu třetímu se přidali i Češi!